

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Den store Serenade i Venezia

Citation: Drachmann, Holger: "Den store Serenade i Venezia", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 233. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid56232/facsimile.pdf> (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Rank som Fontænen, som Hækken stille,
 Som Skyggen kølig, stolt paa sin Fod,
 Af Freden vogtet, som Havens Vogter
 En Marmorstøtte paa Plænen stod.

Jeg laa derude, jeg red for Anker, —
 Ind over Haven mit Øje faldt;
 Da var der Storm gennem Støttens Tanker.
 Hvor dog de Størme kan hærge alt!

—————
Den store Serenade i Venezia.

Hør, hvor Bølgerne skulpe!
 Hør gennem Natten, den stille,
 Vandene gyde sig ud og ud
 Som fra en ustandselig Kilde.
 Evtigt strømmer den boblende Flod
 Igennem Patriciernes Gade;
 Saa standser den, staar for en Stund og lytter: —
 Der gives en Serenade.

Det er ej en enlig Elsker,
 Kappeklædt i Gondolen,
 Som lyster sig ind, hvor Skyggen falder,
 Med Cithren skjult under Kjoelen;
 Som griber med hvide, patriciske,
 Ringbesaaede Fingre
 Og lader under den legende Haand
 De sølverne Strengene klingre.

Det er et Mandskor af Stemmer,
 Som vugges hen over Vandet,
 Med Nattens Alvor og Maanens stille
 Smerte i Stroferne blandet;
 Ej søger sig Sangen en leflende
 Lyst i Patriciernes Gade;
 Mandige, kølige Toner mødes
 Og giver en Serenade.

Baadene ro frem.

Syng nu, mens Maanen svæver
 Hen i det rene Blaa;
 Et Smil om dens Læbe hæver,
 Den synes vor Sang at forstaa.

Hvor kunde den ogsaa andet?
Spejdende lodder den Vandet
Og finder den dybe Bund.
Vor Sang har et Hjerte, vort Hjerte en Mund,
Vore Toner strømmer fra Dybets Grund.

Maanen sit Sølvlod sender
Ned i det vigende Blas,
Imedens paa Fladen den tænder
Tusinde Lygter smaa.
Skinnende Lamper foroven,
Kølede Dyb under Voven:
Det er de syngendes Sang.
Vi hørte den fødes, fra Hjertet den sprang,
Vi saa' den leve sit Liv en Gang!

Enkelt Stemme.

Venezia har Bølgekor
Hen over Nattens Vove,
Men kender ingen Skove.
De Folk, som ror,
Det Folk, som bor
Bag Søjlerækker lange,
I tempelhøje Sale,
Har ingen Nattergale,
Kun Nattergalesange.

Kor.

Og Sangene lyder som Fuglens i Kvæld
Til Bølgernes boblende Tonevæld
Fra Adrias aabnede Sluse;
Paa Lidoens Strand, ved Paladsernes Mur,
Igennem Lagunernes nøgne Natur,
Du hører, som Kor af Aander,
Trærnes Kroner suse.

Enkelt Stemme.

Og underligt blander sig Sangernes Røst
I disse forstenede Skove
Med Takten fra Havets Vove,
Sukket fra Nattens Bryst.

Paladsernes øde Rækker staa
 Med Piller lig Træernes Stammer graa
 Og spejler sig ned i det dybe Blaa;
 Og Maanen sejler deroppe
 Højt over Kronernes Toppe.

Venezia ruger paa Fortidens Brøst,
 Det gemmer saa meget et Minde,
 Som tærer paa Livet derinde
 Og klager med Havets Røst.
 Men straalende stiger fra Dybets Grund
 Paladser og Kirker mod Himlens Rund;
 Luften deroppe er ren og sund;
 Kuppelen løfter sin Fænde
 Højt over de mørke Vande.

Kor.

Og al den Glans og Storhed og Pragt,
 Som svundne Sekler for Dagen har bragt,
 Og som siden har ligget og blundet,
 Da Storheden længst var forsvundet,
 Den stiger om Natten ad Maanens Stige
 Op fra det drømmende Æventyrrige
 Med Sangens Kranse omvundet.

Og styrer af Sted i en lukket Gondol,
 Som ikke kender til Dag eller Sol,
 Som i flydende Sølv kun kan glide;
 Den svæver over det dybe Blaa,
 Fulgt af Søkende, store og smaa;
 De lytter tyst ved dens Side
 Igennem den døde Gade
 Til den natlige Sørenade.

Enkelt Stemme.

Der staa et Palads ved den boblende Flod.
 I Mørket bunder den skjulte Fod;
 Pælene rammedes ned i Grunden,
 De sank og sank, til Fæste blev funden;
 Nu bærer de Huset: nok, at det staaar,
 Om Kryb end og Kravl omkring Pælene gaar.
 Øde ved Dagen, med stænget Port,

Det vægger sin Indgang mod Solen;
 Langs Søgræssets slimede Silkebort
 Vugger ved Trappen Gondolen.
 Gondolen ligner en trofast Hund,
 Som bier sin Herre med Klage;
 Der gaar som et Suk fra den ventendes Mund,
 Men det kalder ej Herren tilbage.

Dag, falder fra Nathimiens Havbugt en Strøm
 Af sølvkoldt Lys over Muren,
 Og fyldes, som gennem en tonende Drøm,
 Af Havets Brusens Naturen:
 Saa staar der i Vinduets luftige Rum,
 Ensom og stolt og bleg og stum,
 Den Mand, som i Huset har hjemme,
 Og lytter til Bølgernes Stemme.

Første Halvkor.

Syng da, mens alting tier,
 Hæder og Had,
 I de dødes Stad;
 Syng om den Skjald, som fra Taagernes Hjem
 Drog over Alpernes Ismarker frem,
 „Syndet mod mer' end Synder selv“,
 Stolt som et Fjæld imod Himlens Hvælv,
 Blød som en Dal med sit Biomstertæppe. —
 Hans Dommere kendte ham næppe.
 Han kendte kun halvvejs sig selv.

Andet Halvkor.

Vi kendte ham vel. Laa ikke hans Baad
 Fortøjet ved denne Trappe?
 Og saa' vi ham ej ved Gry og i Kvæld
 Liste sig her i sin Kappe?
 Uskyld hyller i Hætten sig ej,
 Den dadelfri vælger den aabne Vej,
 Hvor Formiddagslyset falder.
 Hans Sange har levet en stakket Måj,
 Hans Synd vil naa' hundred Aars Alder.

Første Halvkor.

Hans Synd? hvem nævner en Sangers Synd?
 Den gøres vei hundredfold større